

A Fővárosi Ítéletábra az M. Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Mészáros Mátás Zoltán ügyvéd) által képviselt felperes neve(.....) felperesnek a dr. Veres Melinda kamarai jogtanácsos által képviselt alperes neve(.....) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott ár megtérítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék által 2019. február 13. napján meghozott 17.P..../2017/42. számú ítélete ellen a felperes részéről 45. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (Húszezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perkoltséget.

Köteles a felperes az államnak külön felhívásra megfizetni 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 822.240 forint perkoltséget, valamint az államnak az illetékes adóhatóság külön felhívására az ott írt időben és módon 1.500.000 forint illetéket.

Az ítélet tényállása szerint a felperes Csehországban bejegyzett gazdasági társaság. Az **E-D. GmbH.** gazdasági társaság, mint eladó különböző HP márkájú tintapatronokról és toner kazettákról 2014. május 5. napján 73316 sorszám alatt számlát állított ki a felperes, mint vevő nevére összesen 83.370,23 euro értékben. A számlán a termékek négy fuvarlevélszám alatt kerültek feltüntetésre. A számla ellenértékét a felperes 2014. május 5. és május 8. napján fizette meg az eladó **E-D. GmbH.** részére. A tintapatronokat és a tonereket **H.J.L.** fuvarozó szállította az **E-D. GmbH.**, mint feladó bécsi raktárából a felperes, mint címzett részére először Pozsonyba a **C-P. s.r.o.** céghez, majd onnan a felperes megbízásából Budapestre a **I.C.L. Kft.** ... Budapest,2. szám alatti raktárához.

Az alperes Közép-magyarországi Regionális Bűnügyi Igazgatósága Kiemelt Ügyek Osztálya I.-..../2004.bü szám alatt büntetőeljárás folytat különösen nagy vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás büntette elkövetésének gyanúja miatt a **S.S. Kft.** és a vele gazdasági kapcsolatban álló társaságok vonatkozásában. A büntetőeljárásban 2014. május 5. napján az alperesi nyomozó hatóság ellenőrzés alá vonta a **S.S. Kft.** részére bértárolást végző **I.C.L. Kft.** által a K.V.I. 2. szám alatti telephelyén bérelt raktár előtti parkolóban **H.J.L.** által vezetett, kirakodás előtt álló osztrák honosságú tehergépjárművet. Az alperes nyomozó hatósága 2014. május 6-án 16 órakor

halaszthatatlan nyomozási cselekményként lefoglalta a tehergépjárművön fellelt, 6 darab raklapon átlátszó fóliába csomagolt, valamint a platón patrandobozokban és kartonokban található HP márkájú tintapatronokat és tonereket. A lefoglalt árukészlet bértárolásra került, annak a nyomozó hatóság által megállapított értéke 36.000.000 forint volt.

A felperes jogi képviselője útján 2014. május 13-án kelt beadványában panasszal élt a lefoglalás ellen és kérte annak megszüntetését, valamint az áru kiadását a felperes, mint tulajdonos számára arra hivatkozással, hogy az áru tulajdonjogának átruházása a L. s.r.o. részére nem történt meg, mivel a vételár megfizetésére nem került sor, a felperes a tulajdonjogát a vételár megfizetéséig fenntartotta, a vevő pedig nem került birtokba. A Fővárosi Főügyészség Kiemelt és Gazdasági Ügyek Ügyosztálya a felperes által előterjesztett panaszt elutasította, mert álláspontja szerint a vagyonekbevitel alá eső dolog lefoglalására törvényesen és megalapozottan került sor. A felperes a Fővárosi Főügyészséghez címzett beadványában a panaszt elutasító döntés felülvizsgálatát és a lefoglalás megszüntetését, valamint az árunak a felperes javára történő kiadását kérte. Ezt követően a Legfőbb Ügyészséghez címzett beadványában panaszt jelentett be az intézkedés elmulasztása miatt. A Fővárosi Főügyészség a felperesnek a lefoglalás megszüntetése körében az intézkedés elmulasztása miatt tett panaszát alaposnak találta és a felperes ezen beadványait elbírálás végett a nyomozó hatóságnak megküldte. Az alperes Közép-magyarországi Regionális Bűnügyi Igazgatósága Kiemelt Ügyek Osztálya a felperes lefoglalás megszüntetésére tett indítványát elutasította, mely határozattal szemben a felperes panaszt terjesztett elő, amit a Fővárosi Főügyészség elutasított. A Budai Központi Kerületi Bíróság a 40.Bny...../2015/2. számú végzésével elrendelte a lefoglalt bűnjelek előzetes értékesítését. A végzés ellen a felperes fellebbezést terjesztett elő. A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. A lefoglalt tintapatronok és tonerek árverés útján értékesítésre kerültek.

A felperes keresetében közigazgatási jogkörben okozott kár címén az alperes kötelezését kérte 84.800 euro és ennek 2014. május 5. napjától járó, az Európai Központi Bank által meghatározott mindenkorli jegybanki alapkamattal egyező mértékű törvényes késedelmi kamatának a megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy a lefoglalt tonerkazetták a felperes tulajdonát képezik tekintettel arra, hogy tulajdonjogát a 2014. május 5. napján kiállított 14.050 és 14.051 számú számlákon a vételár teljes kifizetéséig fenntartotta, a vételár kifizetése pedig a szlovák L. s.r.o. részéről nem történt meg. Emellett birtokátruházásra sem került sor, így a szlovák L. s.r.o. nem idegeníthette el a tulajdonába sem került árut a S.S. Kft.-nek, még akkor sem, amennyiben az kifizette a teljes vételárát. Erre azonban nem is került sor, mert a S. Kft. által hivatkozott teljesítés két nappal későbbi, mint a foglalás, és kevesebb, mint a vételár. A lerakodás a teherautóról nem történt meg, így az áru nem került a S. Kft. birtokába, ezért sem szerezhette meg a lefoglalt áru tulajdonjogát. Mindezek alapján az a felperest illette meg. Az alperes kirívóan súlyos jogalkalmazási hibát vétett, amikor a tulajdonviszonyok tisztázása nélkül jogellenesen foglalta le a toner kazettákat és a lefoglalást követően sem tisztázta a tulajdonviszonyokat, valamint a lefoglalás megszüntetéséről többszöri kérelem ellenére sem rendelkezett, harmadrészt a lefoglalásról nem értesítette a tulajdonost. Állította, hogy az alperesi károkozó magatartással okozati összefüggésben kára keletkezett, ami a lefoglalt áruk meg nem fizetett, számlával igazolt 84.800 euro összegű vételárával megegyező mértékű.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy jogellenes magatartást az áru lefoglalása, valamint annak későbbi értékesítése során nem tanúsított.

Az elsőfokú bíróság a keresetet alaptalannak találta. Határozatát a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:519. §-ára, 6:548. § (1) és (2) bekezdésére, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi

XIX. törvény (Be.) 151. §-ára, 177. §-ára, továbbá a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 74. § (1) bekezdés a) pontjára, (2) bekezdésére és 74/A. § (2) bekezdés o) pontjára alapította.

Megállapította, hogy a felperes mind a lefoglalás tényével, mind a lefoglalás megszüntetésére irányuló kérelmének elutasításával kapcsolatos rendes jogorvoslati lehetőséget kimerítette, mely kérelmei elutasítása folytán a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, közigazgatási pernek pedig nincs helye. Mindezekre tekintettel a közigazgatási jogkörben okozott kártérítés valamennyi feltétele megvalósult.

A felperes károkozó magatartásként három alperesi magatartást jelölt meg: egyrészt álláspontja szerint az alperes kirívóan súlyos jogalkalmazási hibát követett el, amikor a tulajdonviszonyok tisztázása nélkül jogellenesen foglalta le a toner kazettákat, másrészt a lefoglalást követően sem tisztázta a tulajdonviszonyokat és a lefoglalás megszüntetéséről többszöri kérelem ellenére sem rendelkezett, harmadrészt a lefoglalásról nem értesítette a tulajdonost.

Az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperes az általa foganatosított lefoglaláskor kirívóan súlyos jogalkalmazási, illetve jogértelmezési tévedést nem követett el. A csatolt foglalási jegyzőkönyvből megállapította, hogy az alperes a foglalást halaszthatatlan nyomozási cselekményként - vagyoneklobzásra hivatkozással - foganatosította, így a lefoglalásra a büntetőeljárás keretében került sor. A **J. J.-től** lefoglalt nyomozati iratok, valamint nevezett személy tanúvallomása alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy **H.J.** fuvarozótól 2014. május 6. napján kizárólag az **E-D. GmbH.** által a felperes nevére kiállított szállítólevelek kerültek lefoglalásra. A fuvarozónál a tintapatronok és toner kazetták felperes által történő megvásárlásáról az **E-D. GmbH.** által kiállított számla nem volt fellelhető, így az a fuvarozótól nem került lefoglalásra. A felperes által csatolt e-mail alapján azt is megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperesi törvényes képviselő 2014. május 5. napján este 21.39-kor e-mailben küldte meg a 14.050 és 14.051 sorszámú számlákat, mely számlákon német nyelven feltüntetésre került, hogy az áru a vételár teljes kifizetéséig a felperes tulajdonában marad. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes nyomozó hatósága nem követett el kirívóan súlyos jogalkalmazási hibát amikor ezen okiratok alapján a tulajdonviszonyok további tisztázása nélkül határozott a perbeli tonerek és tintapatronok lefoglalásáról és nem folytatott le további bizonyítást azok tulajdonjoga körében.

Az elsőfokú bíróság utalt a Be. 155. § (2) bekezdésére, amely szerint a lefoglalt dolgot a tulajdonjogát kétséget kizáróan bizonyító személynek kell kiadni, amelynek igazolására elsősorban hatósági nyilvántartás, vásárlási számla, szerződés vagy egyéb olyan irat szolgálhat, amelyből a tulajdonosi minőségre egyértelmű következtetés vonható le. Rögzítette, hogy a nyomozó hatóság erre nézve nem köteles bizonyítást lefolytatni, ezért a felperesnek kellett volna tulajdonjogát kétséget kizáróan bizonyítani. A felperes e kötelezettségének nem tett eleget, mivel a lefoglalást követően sem került benyújtásra az áru megvásárlását igazoló egyetlen dokumentum sem. A felperes a tulajdonjogát a tonerek és tintapatronok megvásárlásáról kiállított számlával tudta volna kétséget kizáróan bizonyítani, ennek alperes részére történő benyújtását azonban elmulasztotta. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes károkozó magatartást nem tanúsított amikor a felperes kérelmei ellenére a lefoglalást nem szüntette meg, azt fenntartotta, ekként kártérítési felelőssége e körben sem áll fenn.

A felperes által megjelölt harmadik károkozó magatartás - a lefoglalásról történő értesítés - vonatkozásában az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes nyomozó hatósága a felperest nem vitásan nem értesítette a lefoglalásról, azonban ilyen értesítési kötelezettség a felperes felé nem

is terhelte, mivel a lefoglaláskori iratok a felperes tulajdonjogát nem igazolták.

A kifejtettek következtében az elsőfokú bíróság a keresetet teljes terjedelmében elutasította. Mint szükségtelent mellőzte a felperes nyomozati iratok beszerzésére irányuló bizonyítási indítványa teljesítését, és elutasította a tárgyalás felfüggesztésére irányuló indítványát is.

A határozattal szemben a felperes élt fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset szerinti döntés meghozatalát, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Továbbra is azt hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint a 2014. május 6. napján foganatosított lefoglalás törvényi feltételei nem álltak fenn, ezért a nyomozó hatóság kirívóan súlyos jogsértést valósított meg azzal, hogy a lefoglalást megelőzően nem ellenőrizte a lefoglalt toner kazetták tulajdonjogi helyzetét, a lefoglalásról a tulajdonost nem értesítette, a toner kazetták jogi helyzetének tisztázását meg sem kísérelte a lefoglalás tartama alatt, és a lefoglalás megszüntetéséről többszöri kérelem ellenére sem rendelkezett. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a releváns tényállási elemet, hogy a nyomozó hatóság a határvámhivataltól lekövette a tehergépjárművet a budapesti lerakóig, azaz vámigazgatási eljárás indult. Ebből az a következtetés vonható le, hogy titkos adatgyűjtés történt és a hatóságnak előzetes tudomása volt a kamion érkezéséről. A halaszthatatlan nyomozási cselekmény foganatosításakor tehát a nyomozó hatóság ellenőrizhette volna a rakomány teljes szállítási útvonalát és a szállítmány tulajdoni viszonyait.

A rendelkezésre álló bizonyítékok ugyanakkor egyáltalán nem voltak alkalmasak arra, hogy halaszthatatlan nyomozati cselekményként a szállítmányt lefoglalják. A közhatalmi jogkör gyakorlása során a tényállás felderítése a hatóság feladata, a nyomozó hatóság ennek ellenére sem a lefoglalást megelőzően, sem azt követően nem tisztázta a lefoglalt áruk tulajdonjogi helyzetét. Az elsőfokú bíróság az alperes által csatolt e-mailt tévesen kétséget kizáró bizonyítéknak minősítette, amely alapján álláspontja szerint arra volt következtetés levonható, hogy az áru a S.S. Kft. részére érkezett. A Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott vagyonekl kobzás alkalmazásának azonban kizárólag akkor van helye, ha a bűncselekmény a terhelt vagyonában növekedést idézett elő. Ismeretlen tettes ellen folyamatban lévő büntetőeljárás során a Btk. e pontja értelmezhetetlen, mivel gyanúsítás hiányában az eljárás e korai szakaszában nem lehet megállapítani a terhelt személyét sem, azt pedig végképp nem, hogy a vagyonában növekedés bekövetkezett-e.

A felperes fellebbezési álláspontja szerint téves és jogszabálysértő az elsőfokú bíróság azon álláspontja is, mely szerint nem az alperesnek kellett a lefoglalást követően bizonyítást lefolytatni arra nézve, hogy a lefoglalt dolgok a felperes tulajdonában állnak-e, hanem a felperesnek kellett volna tulajdonjogát kétséget kizáróan bizonyítania. Az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben az alperesnek nem a lefoglalást követően, hanem már azt megelőzően bizonyítást kellett volna lefolytatnia arra nézve, hogy a tervezett lefoglalással érintett áruk tulajdonjogát a büntetőeljárással összefüggésbe hozható S.S. Kft. elvileg megszerezhetette és ténylegesen megszerezte-e. A felperes álláspontja szerint a tulajdonjog fenntartással történő eladás érvényesen és hatályosan létrejött, és erről a nyomozó hatóságnak okirati bizonyíték - számla - állt rendelkezésére, ezen tényről tehát az alperesnek tudomása volt. A toner kazettákat a felperes az E-D. GmbH.-től vásárolta, majd tulajdonjog fenntartással értékesítette tovább a L. s.r.o. részére, mely társaság a vételárat nem fizette meg az eladó részére és a tonerek birtokának átruházása sem történt meg, így az áruk tulajdonjogát nem szerezte meg.

Téves és iratellenes azon ítéleti megállapítás is, mely szerint a felperes a lefoglalás megszüntetését követően tulajdonjogát kétséget kizáróan nem bizonyította. Egyrészt azért, mert a lefoglalás megszüntetésére nem került sor tekintettel arra, hogy a toner kazetták előzetes értékesítése történt meg, másrészt pedig azért, mert az alperesi nyomozó hatóságnak a felperesi tulajdonjog fennállása vonatkozásában indirekt bizonyíték állt a rendelkezésére. A Kúria több eseti döntésében elvi élel

rögzítette, hogy a lefoglalás elrendeléséhez, illetve későbbi fenntartásához mellőzhetetlenül szükséges a lefoglalt dolog tulajdonviszonyainak tisztázása. A jelen perben pedig nem csak a L. s.r.o., hanem a S.S. Kft. tulajdonszerzését is hivatalból vizsgálnia kellett volna a nyomozó hatóságnak.

Az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg a bizonyítási terhet, ugyanis a jelen perben az alperesnek kellett volna bizonyítania azt, hogy a lefoglalása jogszerű volt. Mivel az alperes kétséget kizáróan nem tudta bizonyítani a S.S. Kft. tulajdonjogának fennállását, így a bizonyítatlanság terhét az alperesnek kellett volna viselnie. Az ezzel ellentétes elsőfokú bírósági álláspont miatt a törvényszék ítélete megalapozatlan. Emellett az a Pp. 221. § (1) bekezdésében írt követelményeknek sem felel meg, mivel nem említette meg azokat a körülményeket, amelyeket a bizonyítékok mérlegelésénél figyelembe vett, és nem adta indokát annak sem, hogy a nyomozati iratok beszerzésére tett felperesi indítvány teljesítését miért mellőzte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg és annak alapján helytálló érdemi döntést hozott. Határozata jogi indokait a másodfokú bíróság mindenben osztotta. Az elsőfokú ítélet helyes indokai közül - a fellebbezésben foglaltakra tekintettel - az alábbiakat hangsúlyozza.

Mindenekelőtt rögzíti, hogy az eljárás megismétlésére okot adó, az ügy érdemi elbírálására kiható eljárási szabályszegést nem látott megvalósulni, így nem volt ok az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére. Az elsőfokú bíróság ítéletét minden, a perben felmerült lényeges kérdésre kiterjedően részletesen megindokolta, ezért a Pp. 221. §-ának (1) bekezdésében foglaltak sérelme nem volt megállapítható. Indokát adta annak is, hogy a nyomozati iratok beszerzésére tett felperesi indítványt miért nem teljesítette, e körben kifejtett indokait a Fővárosi Ítéltábla osztotta. A rendelkezésre álló adatok alapján a felperes perbe vitt jogsérelme elbírálható volt, ezért további iratanyag beszerzésére a megalapozott döntés meghozatalához a másodfokú bíróság megítélése szerint sem volt szükség.

A Fővárosi Ítéltábla érdemben is helyesnek találta az elsőfokú bíróság ítéletét.

Helyesen állapította meg, hogy a Be. 151. §-a szerinti lefoglaláskor, és azt követően a lefoglalás megszüntetésével kapcsolatos intézkedések során az alperes nyomozó hatósága közhatalmat gyakorol, így az ezen tevékenységével okozati összefüggésben bekövetkezett károkért a közigazgatási jogkörben okozott károkért való felelősség szabályai szerint felel.

Helytállóan utalt arra, hogy a Ptk. 6:548. §-a alapján az alperes kárfelelőssége abban az esetben állapítható meg, ha kirívóan súlyos jogalkalmazási vagy jogértelmezési tévedést követ el. Okszerűen következtetett a bizonyítási eljárás eredményeként rendelkezésre állt adatokból arra az elsőfokú bíróság, hogy az alperes az általa foganatosított lefoglaláskor ilyen kirívóan súlyos jogalkalmazási vagy jogértelmezési hibát nem vétett.

A másodfokú bíróság nem osztotta a fellebbezés álláspontját abban, hogy a lefoglalás elrendelésének a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott feltételei nem álltak fenn, mert a perbeli esetben a vagyonek Kobzás alkalmazásának nem volt helye. Ezen álláspontját azzal indokolta a felperes a fellebbezésében, hogy a S.S. Kft. csak abban az esetben szerezhette volna meg a lefoglalt tonerek tulajdonjogát, amennyiben a L. s.r.o. a teljes vételárat az eladó, azaz a felperesi

társaság részére kifizette volna és a vételár igazolt kifizetését követően az ingóságokat birtokba veszi.

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy a nyomozó hatóság eljárása a részére a lefoglaláskor rendelkezésre álló iratok alapján helyes volt, mivel a tintapatronok és toner kazetták felperes általi megvásárlásáról az **E-D.** GmbH. által kiállított 73316 sorszámú számla a fuvarozónak nem állt rendelkezésére, az nála a lefoglaláskor nem volt fellelhető, így az nem is került lefoglalásra. A felperes által a **L.** S.r.o. részére kiállított, a HP márkájú tintapatronok és tonerek adásvételét igazoló 14050 és 14051 számú számlákat pedig a felperesi törvényes képviselő 2014. május 5. napján este 21.39-kor e-mailen küldte meg az alperes számára, mely számlákon csak német nyelven került feltüntetésre, hogy az áru a vételár teljes kifizetéséig a felperes tulajdonában marad. **H.J.** tanúvallomásaiban pedig akként nyilatkozott, hogy az áru tulajdonosa a felperes. Az azonban kétséget kizáróan megállapítható tény volt, hogy a rakomány az eljárás alá vont **S.S.** Kft. részére bértárolást végző **I.C.L.** Kft. által a Budapest,2. szám alatti ingatlanban bérelt raktár elé érkezett, és kirakodásra várt.

Mindezen tényekből megalapozottan következtetett a törvényszék arra, hogy az alperes nyomozó hatósága nem követett el kirívóan súlyos jogalkalmazási hibát, amikor ezen okiratok alapján a tulajdonviszonyok további tisztázása nélkül határozott a perbeli tonerek és tintapatronok lefoglalásáról.

Helytállóan volt tekintettel arra e körben, hogy a lefoglalásra a Be. 177. §-a alapján halaszthatatlan nyomozati cselekményként kerül sor, mely cél teljesülése érdekében a hatóság a rendelkezésre álló, illetve rövid úton tisztázható bizonyítékokat tudja mérlegelni. A lefoglaláskor rendelkezésre állt bizonyítékok alapján, a tulajdonviszonyok tisztázása körében a nyomozó hatóságnak további cselekményeket a másodfokú bíróság álláspontja szerint sem kellett végeznie. Arra vonatkozó egyértelmű következtetés pedig nem volt levonható, hogy a perbeli áru a felperes tulajdonát képezi, mivel az áru megvásárlását igazoló egyetlen dokumentum sem volt a fuvarozónál fellelhető, és azt a felperes törvényes képviselője is csak egy későbbi időpontban küldte meg az alperesnek. A felperes által e-mailen átküldött számlák sem a felperes tulajdonszerzéséről szóltak egyebekben, mivel azok a **L.** s.r.o. részére kerültek kiállításra, így azok sem bizonyították kétséget kizáróan a felperes tulajdonjogát.

Mindezen adatokból helytállóan következtetett az alperes nyomozó hatósága arra, hogy az ellenőrzés helyszínére érkező perbeli áru vagyonek Kobzár alá eshet, mint olyan vagyon, amit a **S.S.** Kft. bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett, mivel az e-mailből arra volt következtetés levonható, hogy az áru a **S.S.** Kft. részére érkezett. Nem volt tehát kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedés az a következtetés, hogy az árut a **S.S.** Kft. bűncselekmény elkövetése során, vagy azzal összefüggésben szerezte.

Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontját abban is, hogy a lefoglalás megszüntetésekor sem volt feltárható az alperes oldalán hasonló mulasztás, illetve tévedés, mert a felperes a tulajdonjogát a lefoglalás megszüntetését követően sem tudta kétséget kizáróan bizonyítani, mivel ekkor sem került benyújtásra az áru megvásárlását igazoló egyetlen dokumentum sem.

Helyesen állapította meg azt is az elsőfokú bíróság, hogy az alperes károkozó magatartást nem tanúsított akkor, amikor a felperes kérelmei ellenére a lefoglalást nem szüntette meg hanem azt fenntartotta, mivel a felperes tulajdonjoga kétséget kizáróan bizonyításra ekkor sem került.

Mindezek alapján megalapozottan döntött az elsőfokú bíróság a felperes keresetének elutasításáról.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek következtében az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az alperes oldalán felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés b) pontja, (5) és (6) bekezdése alapján megállapított jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

A per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 2.500.000 forint fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésén alapul.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2019. május 2.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró